

Toimittajalta.

– Voiko ihminen tässä nykyisessä elämässään edetä pitkälle henkisen kehityksen tiellä? Voiko hän tulla mestariksi, niinkuin korkeata saavutusta nimitetään teosofissa kirjoissa? Olen katsellut itseäni ja toisia teosofian harrastajia ja tullut siihen surulliseen lopputulokseen, ettei meistä mitään mestareita näy tulevan.

Noin kysyi huolestuneesti muuan totuudenetsijä kokeneemmalta ystävältään, ja kysymyksen johdosta syntyi heidän välillään seuraava sanavaihto. Ystävä vastasi:

– Moni asia, joka teoriassa on tosi ja selvä, on käytännössä mahdoton toteuttaa. H. P. Blavatsky sanoi, että mestariksi ihminen voi tulla vaikkapa yhdessä minuutissa, mutta että se ei kuitenkaan todellisuudessa tapahdu.

– Miksikä ei? Jos minä voin saavuttaa autuuden ja rauhan huipun yhdessä minuutissa, miksi se ei tapahdu?

– Sentähden että se on vain teoriassa, mutta ei käytännössä mahdollista.

– Mikä estää?

– Karma, synn ja seurauksen laki.

– Toisin sanoen: oma menneisyyteni?

– Siinäpä se. Katsokaa tätä akvarellitaulua. Eikä se ole kaunis? Se on J. Mäkelän maalaama talvimaisema. Ettekö haluaisi tehdä minulle kopion siitä?

– Minäkö kopion? Mutta enhän minä osaa maalata!

– Taidemaalaus ei kuitenkaan ole ihmiselle mahdotonta. Mitä toinen osaa, voinee toinen oppia?

– Älkäähän toki. Täytyy olla luonnollisia taipumuksia. Ei taidetta voi oppia, ellei ole taiteilija syntyään.

– Karmaa siis, menneisyyden ansiota.

– Epäilemättä.

– Tästä huomaatte, sanoi ystävä, – että ihmisen täydellisyyskin on jotain, johon täytyy olla karmallisia edellytyksiä. Me voimme kaikki pyrkiä, mutta saavutuksemme riippuu karmastamme. Oletteko pannut merkille, mikä este nousee useimpien pyrkijöiden tielle?

Hetken mietittyään vastasi totuudenetsijä:

– Itse ja tuttavieni suhteen olen ainakin huomannut, että silloin tällöin yllättää pyrkijä parkaa sanomaton väsymys ja lamautuminen, jolloin kaikki siveelliset ja älylliset ponnistukset tuntuvat turhilta. Väsymystä sitten seuraa itsesyytökset ja omantunnonvaivat, ja jonkun ajan kuluttua asiat ovat entisellään, mutta kyllä minua ainakin tuo lamautuminen harmittaa.

– Se riippuu tahdon heikkoudesta. Tahto ei vielä ole kylliksi terästynyt. Varsin yleinen ilmiö. Vaan onhan niitäkin, joiden tahto ei koskaan väsy. Se on vanhastaan harjaantunut. Sitä on entisissä ruumistuksissa terästetty. Se on täynnä halua ja kaipuuta täydellisyyteen. Tahto on näet vapaa. Se ei siedä pakkoa. Mutta

syvimmällä ihmisen tahto on tahtoa hyvään. Hyvä yksin sitä viehättää. Jos ei pyrkijä pääse tuon sisäisimmän tahtonsa tuntemiseen, ei hän vielä ole vapaa eikä aina personallisena olentona jaksaa tahtoa hyvää. Mutta kun hän pääsee perille omasta hyvästä tahdostaan, silloin hän jaksaa ponnistaa eikä lamaanmu.

– Mutta mikä silloin enää on esteenä?

– Hänen muu estävä karmansa. Silloin vasta toteutuu apostolin lause: tahto on hyvä mutta liha heikko.

– Liha? Mikä se on?

– Oikeastaan n. s. astraaliruumis, mutta myös ihmisen koko ruumiillinen olemus: äly- ja tunneruumis, eetterinen ja fyysillinen ruumis. Jos fyysillinen ruumis on sairas, silloin tahdon on vaikea toimia muualla kuin älyruumiissa; mielisairaudessa sekin on mahdoton. Jos huonot ja syntiset tavat piilevät eetteriolemuksessa, on tahdon vaikea päästä fyysillisen herraksi. Jos tunneruumis on sairas himoista ja haluista, on tahdon vaikea hallita älyä. Jos älyruumis on ennakkoluulojen y. m. orja, täytyy järjen se puhdistaa, ennenkuin tahto vapautuu hyvään toimintaan. Sanalla sanoen: lihan heikkous on karmallisena esteenäimme täydellisyysden tiellä.

– Onko sitten toivoa ollenkaan?

– Työllä kaikki voitetaan. Jollemme nyt saa temppeliä valmiiksi, voimme ainakin laskea lujan perustan. Eikö perusta ole miltei tärkein kaikessa rakennustyössä? Kun se on hyvä, on verrattain helppo kohottaa ylevä temppeli taivasta kohden.

– Entä perusta? Mikä se on?

– Se on tahdon vapauttaminen ja luonteen kasvatus.

– Ja miten se tapahtuu?

– Sääntö on sama jokaiselle ihmiselle: täytyy jokapäiväiset velvollisuutesi uskollisesti ja pyri alati kasvavaan epäitsekkyteen unohtamalla itsesi ajattelemalla läheistesi ja toisten parasta.

– Onko tämä sitten mahdollista?

– Se on mahdollista jokaiselle. Sen verran voi jokainen kasvattaa itseään, vaikkei hän kuuluisi mihinkään „salakouluun“, sillä sitä opettaa elämän koulu sinään. Jos olemme vastahakoisia, saamme kärsiä. Kuta uskollisempia ja epäitsekämpiä olemme, sitä enemmän elämä meitä henkisesti suosii.

– Mutta usein näkee hyvien ihmisten enimmin kärsivän. Voiko sanoa elämän heitä suosivan?

– Sanoinkin, että elämä suosii heitä henkisesti. Raskas ulkonainen karma joskus muuttuu, mutta ei aina. Välistä päinvastoin ulkonainen karma tulee yhä raskaammaksi. Tämäkin voi olla suosionosoitusta, kuten vanhat sanoivat: ketä Jumala rakastaa, sitä hän kurittaa. Ei se kuitenkaan ole ansaitsematonta kärsimystä, se on vanhan karman jouduttamista, – ja pyrkijä siitä vain oppii, nöyrtyy, henkevoituu.

– Täytyy todella olla hyvä karma sillä, joka pitemmälle edistyy täydellisyysden tiellä.

- Niin täytyy. Harvoin syntyy suuria runoilijoita, taiteilijoita, keksijöitä j. n. e.,
- harvoin myös syntyy suuria mystikoita, pyhimyksiä, salatieteilijöitä. Luovat nerot ovat ihmiskunnan kukkia, profetat, tietäjät, vapahtajat kukista kalliimmat . . .

*

Seuraava kirjoitus Duluthissa, U.S.A., ilmestyvästä „Päivälehdessä“, jonka eräs jäsenemme lähetti minulle, kiinnostaa varmaan Ruusu-Ristin lukijoita.

Etelä-Californian indiaanietäjän ennustus. Kerran eräs ystävätär kertoi minulle, että San Gabrielissa oli elänyt ihmeellinen tietäjä noin kolmekymmentä vuotta sitten ja hänelle kädestä katsoen ennustanut tulevia asioita, jotka ovat tähän saakka ihan pilkulleen toteutuneet.

Tuo tietäjä on nyt jo yli sadan vuoden ikäinen indiaaniäijä. Hänen luonaan käy kymmeniä rikkaita ihmisiä tarjoamassa rahaa ja pyytämässä häntä käteenkatsoen antamaan tietoja tulevista asioista, mutta ainoastaan harvoille hän sen tekee. Tässä hiljattain kävin mieheni kanssa hänen luonaan, mutta hän ei meidän kummankaan käteen katsonut, vaikka tarjosin hänelle 20 dollaria rahaa. Hän vain pudisti päätään ja puri tupakkaa eikä huolinut rahasta.

Vihdoin hän vastasi pyyntöni: „Ennenkuin näkee tulevia asioita oikein, niin täytyy tahdonlujuudella syventyä niitä katsomaan ja hän pitää yksityisen asiat liian vähäpätöisinä.“ Hän näytti siltä kuin ei tietäisi maailman asioista yhtään mitään. Minä kysäisin: „Ovatko teidän mielestänne valkoiset ihmiset kohdelleet indiaaneja hävyttömästi?“ Ei vastannut mitään.

Mieheni kysyi häneltä: „Voisitteko sanoa meidän syntymämaamme Finlandin tulevaisuudesta mitään, kuinka sen tulee käymään, kun se on alinomaan suurkansan uhattavana?“ Ukko heitti kysyjään syvällisesti kysyvän silmäyksen, ja samalla otti hyllyltä käteensä World Atlaksen ja siitä kartasta näyttäen sanoi: „Kas tossa on Finland! Sehän on itsenäinen maa, eikä mikään suurkansaa voi sen itsenäisyyttä hävittää“. Kysäisin: „Kuinka te semmoista luulette?“ Ukko hymähtäen toisti: „Kuinka luulette!“ Sitten hän avonaisesta ovesta kädellään viittasi avaruuteen sanoen: „Katsokaahan tuonne! Onko se vain paljasta tyhjää ja turhuutta?“ Sitte istui hän vanhalle tapuretkalle ja alkoi puhella.

– Siitä on nyt jo kulunut yli kuusikymmentä vuotta, kun isäni eli viimeisiä elonsa päiviä, ja hän tiesi sen aivan hyvin. Minä täytin silloin neljäkymmentä vuotta. Eräänä iltana minä istuin isäni kanssa ulkona ja me yhdessä luimme taivaan tähdistä tulevia maailman tapahtumia ja isäni käski minun kätkeä ne mieleeni. Kaikki ne asiat, mitä isäni taivaan tähdistä luki ovat tähän saakka juuri sillä tavalla tapahtuneet. Me elämme nyt alussa aikakautta, jolloin koko maailman suurkansat hajoavat pieniksi itsenäisiksi valtakunniksi. Sota ei kylläkään koskaan lopu, isompi puu varjoaa pienemmät puut, mutta kaikki ajallansa loppuu. Isot puut häviävät maan päältä ja pienemmät nousevat tilalle. Semmoista sotaa ei enää koskaan tule, että toinen kansa

valloittaisi toisen kansan ja maan ja hävittäisi sen itsenäisyyden. Viimeisessä maailmansodassa sodittiin viimeinen valloitusota maan päällä. Se suurkansa ja suurvalta viimeksi säilyy, jolla on vain vähän sotaväkeä ja sota-aseita. Maailman kansakunnat ovat kehittyneet ja heihin on juurtunut vapauden ja itsenäisyyden kaipuu niin voimallisesti, että ei mikään kansa toisen kansan alamaisuuteen alistu. Sisäiset kapinat hajottavat suurvallat pieniin, toisistaan riippumattomiin valtakuntiin.

Ainoastaan Venäjä, Kiina ja Japani täydellä voimallaan nousevat aseisiin toisiaan vastaan, ja sitä he eivät voi välttää. Mutta ennenkuin heistä kukaan mainittavasti ehtii toisiaan vahingoittaa, niin kunkin maan kotoiset koirat hyökkäävät oman maansa hallitusta vastaan ja hävittävät sen aikaisen hallituksen ihan perinpohjaisesti. Seuraus on, että kunkin maan kansat sisäisesti joutuvat vaikeasti selkiävään käymistilaan ja kamalaan laittomuuden aikaan. Siitä he selkiävät ja olot muuttuvat rauhallisemmiksi vuoteen 1977 mennessä. Mutta silloin on Suur-Venäjä hajonnut 49, Kiina 28 ja Japani 14 itsenäiseen valtakuntaan. Ja vuoteen 2000 mennessä koko Europa, Aasia, Afrika ja Austraalia ovat rauhoittuneet, ja hajonneet 490 itsenäiseksi valtakunnaksi. Ensin sopivat Euroopan eri valtakunnat ja sitten seuraavat kaikkien muiden maiden vallat, tehden sovinnon ja heille tulee samanniminen ja samanarvoinen raha. Kaikki eri valtakuntain väliset tullit, passit y. m. valtainväliset tarkastukset poistetaan.

Ja vuoteen 2007 mennessä Amerikan ja koko maailman kansat ovat hajonneet 980 itsenäiseksi valtakunnaksi, ollen jokaisella oma hallitus. Sen jälkeen pääkohdissa koko maailman kansat tulevat olemaan samoina pikkuvaltioina noin tuhannen vuotta.

Mutta silti eri kansain oma kotoinen kieli kotimaassa ja yksityisomaisuus, koti ja perhe tulevat aina säilymään. Ei pahin laittomuuden aika eikä mikään tyrannihallitus kykene niitä hävittämään, sillä se olisi pyhän luonnonlain vastaista. Aurinko ja samoin koko aurinkokunnan eri kappaleet omistavat oman maansa ja oman paikkansa.

Nykyisen koko maailman ulottuvan pulakauden hän sanoi jo vuosikymmeniä ennen tienneensä, se saavuttaa pohjan lopulla vuotta 1933. Sen jälkeen alkaa nousu, vuonna 1936 oikein tuntuvasti. Ennen iankaikkisuutta pyhässä luonnonlaissa on säädetty, että kaiken täytyy kasvaa ja kehittyä, pyhä luonnonlaki ei salli tehdä harppauksia eikä jättää jälkeensä ainaseksi korjaamattomia aukkoja. Kaiken, mikä sen tekee, täytyy ajallansa palata takaisin jättämättä aukot korjautumaan. Ihmisessä on henkinen ja aineellinen elämä, ja henkinen – järki – on viimeisen 60 vuoden ajalla tehnyt harppauksia, keksinyt ja kehittänyt koneet y. m. ihmelaitokset niin joutuin, ettei aineellinen elämä, joka vain tasaisesti kehittyi, ole voinut seurata jälessä, niin että voisi koneiden työntulokset jakaa koko ihmiskunnan hyväksi. Keksinnöt ja koneet kylläkin yhtämittaa kehittyvät, mutta vuosien 1930-1999 välisenä aikana maailmaan ei ilmesty mitään sellaista uutta mikä ihmiselämään tekisi mainittavaa muutosta. Henkisen elämän – ymmärtääkseni järjen – täytyy seisahtua harppauksena korjaamaan, mutta aineellinen elämä kehittyi tasaisesti ja vuoteen 2,000 mennessä saavuttaa henki elämän kanssa tasapainon. Silloin aineellinen elämä on kehittänyt, niin että voi jakaa henkisen – ymmärtääkseni koneitten – työn tulokset koko

ihmiskunnan nautittaviksi. Silloin työtätekevään työviikko on nelipäiväinen ja pisin työpäivä kolmetuntinen. Mutta silti riittää koko ihmiskunnalle ravintoa y. m. mukavuutta. Vuosikymmenien kuluessa luonnollisesti tapahtuu poikkeuksia, mutta pääkohdissaan nämä minun sanani toteutuvat yhtä varmasti kuin huomen aamulla aurinko nousee.

Siihen hän lopetti puheensa ihan niinkuin seinään. Liekkö hän huomannut, että minä kirjoittelin muistiini, kun hän istui miestäni vastapäätä ja hänelle puheli. Mieheni vielä kysyi: „Kuinka moneen osaan Finland tulee jakautumaan?“ Mutta hän vain kädellensä viittasi ovelle, että menkää. En voi käsittää mikä ukkoon vaikutti, että hän oikein syvällisessä totuudessa meille salaisia tietojansa kertoi. Sitä hän tuskin on koskaan tehnyt, en minä ainakaan ole kuullut. Olisihan mukavaa säilyttää tämä kirjoitus muistossa, minkä verran nuo hänen ennustuksensa toteutuvat.

Glendale, California, huhtik. 14 p. 1932.

Ellen E. S-II.

*

H. P. Blavatskysta on viime vuoden alusta lähtien kirjoitettu paljon hyvää ympäri teosofista maailmaa. Vastapainoksi tälle hyvälle on siellä täällä teosofisten piirien ulkopuolla kirjoitettu yhtä ja toista H. P. B:tä vastaan, herätetty eloon vanhoja panetteluja y. m. Heinä-elokuun numerossaan arvokas „Finsk Tidskrift“ pahaa tarkoittamatta joutui palvelemaan teosofialle vihamielisten voimien asiaa julkaisemalla Christian Svanljungin kirjoituksen „Helena Blavatskaja. Teosofins stiftarinna“. Toivottavasti kuitenkin kyseessä oleva artikkeli herätti sivistyneessä ja arvostelukykyisessä yleisössä enemmän ihmettelyä ja indignatsionia kuin vastenmielisyyttä teosofiaa kohtaan.

*

Uskallanko puhua vähän tulevaisuuden suunnitelmistani, nim. niistä, jotka koskevat minua personallisesti? Sanoisinpa silloin, että haluni ja toivoni olisi, että tänä talvena saisin monta kirjaa valmiiksi. Lähden nyt joksikin aikaa Tukholmaan ja keväällä Itävaltaan terveyttäni hoitamaan. Levättyäni ensi kesän toivon sitten kesäkurssien jälkeen voivani matkustaa Amerikan Yhdysvaltoihin, jossa saan henkilökohtaisesti tutustua sikäläisiin ystäviimme ja muuten esitelmöidä maan eri kielillä.

(Ruusu-Risti 1932 Lokakuu N:o 8, s. 241-247)